

Студэнцкі праект — ухвальны, як ухвальная любая перспектыўная ініцыятыва. А ў тым, што гэтая ініцыятыва “па нарошчванні творчых мускулаў” — перспектыўная, не сумняваемся. Толькі вельмі не хацелася б, каб студэнты БДУКіМ, крэатыўныя і няўрымслівыя, з першага курса пачалі б сумяшчаць навучанне з асваеннем прафесіі, скажам, афіцыянта ці прыбіральшчыка. Такая “стажыроўка”, пагадзіцеся, нагадвае хутчэй фізічную падпрацоўку ў жаданні займаць грашовы дадатак да стыпендыі. Мускулы можна нарасціць — ды толькі не творчыя.

Дык якія ж мускулы нарошчваем?

Усё зразумела: праект “ПРАЦАвіТЫ” пакуль яшчэ набірае разбег. Студэнты толькі спрабуюць вучыцца, як самавызначыцца, як паводзіць сябе з патэнцыйным працадаўцам, як прэзентаваць свае ідэі, амбіцыі, талент, як наладжваць узаемакарыснае супрацоўніцтва. Пажаданне — адзінае: не распыляцца і адточваць нават профільныя навыкі. Іх рэалізацыя пры правільным падыходзе прынясе не меншы матэрыяльны даход, чым у бармена і афіцыянта.

Другі нюанс. Студэнцкі праект, як падаецца, павінен сумяшчацца з вы-

творчай практыкай, у прыватнасці, у рэгіёнах нашай рэспублікі. Так, можна і ў Мінску працаваць на развіццё той жа культуры сяла, забяспечваючы яркімі самабытнымі праектамі клубы ды бібліятэкі раёнаў і абласцей. І хто сказаў, што гэтыя праекты не павінны быць камерцыйнымі? Між тым, гэтая ніша — амаль не занятая. Сярод штодзённай руціны вартыя ўвагі аўтарскія праекты сельскіх работнікаў культуры — ледзь заўважныя. Шкада!

Інакш кажучы, мы вельмі хацелі б, каб “ПРАЦАвіТЫ” ад БДУКіМ стаў сапраўды практыкаарыентаваным, каб студэнт, дасягнуўшы чацвёртага курса, цвёрда ведаў, дзе і якім чынам ён стане прыкладаць свае папраўдзе творчыя сілы. Без гэтага ведання рэгіёны, а тым больш — аддаленыя ад сталіцы, так і застануцца абяздоленымі ў кадравым плане. Хіба пасярод беларускіх палёў і лясоў застанецца праз якое стагоддзе адзін горад — Мінск?..

Матэрыялы паласы падрыхтавалі Яўген РАГІН і Кастусь АНТАНОВІЧ